

şehirler bile hava ulaşımından istifade edebilecek duruma gelmişlerdir. Son yıllarda Arabistan yarımadasında tarifeli sefer yapılan havaalanlarının sayısı kırkı aşmıştır ki bunun da yirmiden fazlası Suudi Arabistan sınırları içerisinde bulunmaktadır. Demiryolu Osmanlı hâkimiyeti döneminde yarımadaya girmiştir. Ancak Şam üzerinden Medine'ye ulaşan ünlü Hicaz demiryolu artık kullanılmakta, yarımadada demiryolu olarak sadece 1951 yılından beri Riyad'ı Basra körfezi kıyısındaki Dammam'a bağlayan hat bulunmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

W. H. Ingrams, *Arabia and the Isles*, New York 1964; Sami Öngör, *Orta Doğu (Siyasi ve İktisadi Coğrafya)*, Ankara 1965; Necdet Tunçdilek, *Güneybatı Asya Fiziki Ortam*, İstanbul 1971; P. Bonnenfant, *La Péninsule Arabique d'Aujourd'hui*, Paris 1982; *The Times Atlas of the World*, London 1985, levha 32-34; Fouad al-Farsy, *Saudi Arabia*, London 1986; *The Middle East and North Africa 1988*, London 1987, s. 300-310, 491-519, 641-656 vd.; M. Adams, *The Middle East*, New York 1988, s. 311-358, 470-483 vd.; M. J. de Goeje, "Arabistan", *IA*, I, 472-479; G. Rentz, "al-'Arab-Djazirat al-'Arab", *EI²* (İng.), I, 533-543; G. S. Rentz, "Arabia", *EBR.*, II, 166-170.

KUDRET BÜYÜKÇÖŞKUN

ARAP YARIMADASINDAKİ DEVLETLER

Ülkenin Adı	Bağımsızlık Tarihi	Dili	Başşehri	Yüzölçümü (km ²)	Nüfusu
1. Bahreyn	1971	Arapça	Manama	691	489.000
2. Birleşik Arap Emirlikleri	1971	Arapça	Ebüzabî (Abudabî)	77.700	1.827.000
3. Katar	1971	Arapça	Doha	11.437	427.000
4. Küveyt	1961	Arapça	Küveyt	17.818	2.048.000
5. Suudi Arabistan	1932	Arapça	Riyad	2.240.000	13.592.000
6. Uman	1951	Arapça	Maskat	300.000	1.422.000
7. Yemen	1918	Arapça	San'a	536.869	13.240.000
Toplam:				3.184.515	33.045.000

II. TARİH

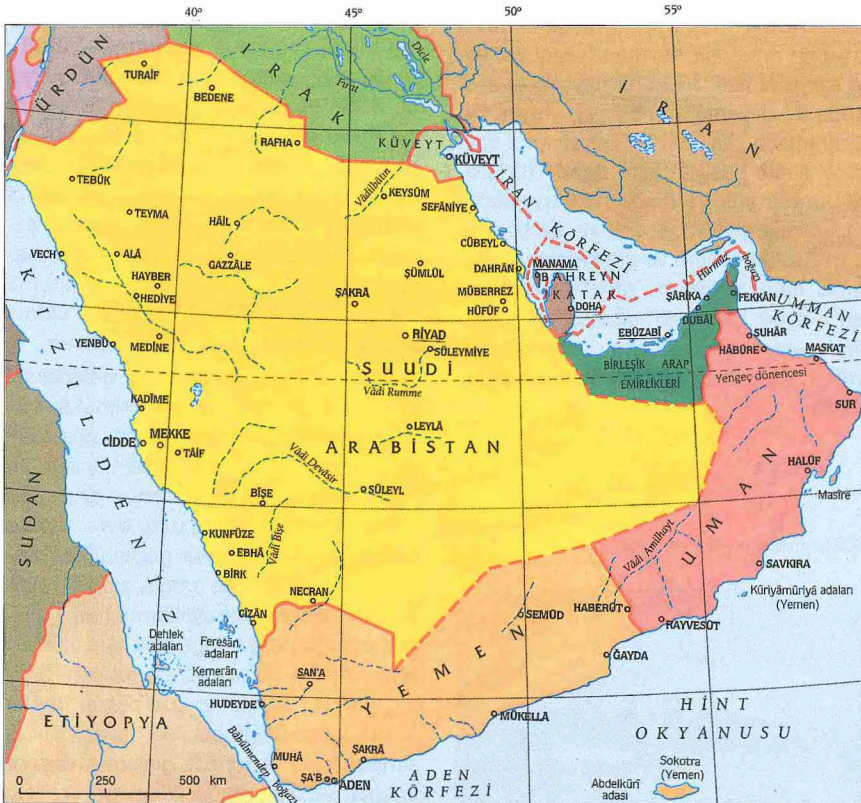
1. İslâm Öncesi. Arabistan'ın ilk devir tarihi hakkında Mısır, Filistin ve Mezopotamya'da olduğu gibi arkeolojik kazılar yapıncaya kadar ileri sürülen nazariyeler ihtiyatla karşılanmalıdır. Arabistan'ın önce verimli bir ülke iken uzun süren kuraklık sebebiyle su kaynakları tükendiği ve ziraata elverişli toprakları çöllerle kaplandığı için üzerinde yaşayan Araplar'ın "Münbit Hilâl" ülkelerine göç ettiklerine dair meşhur nazariyeyi destekleyici bazı deliller, bu arada kurumuş tabii su yolları ve ülkenin eski verimliliğine işaret eden bazı ipuçları tesbit edilmişse de kuraklığın yarımadada beşerî hayatın başlamasından son-

ra meydana geldiğine, yahut da beşerî olaylara doğrudan tesir edecek kadar hızlı geliştiğine dair kesin bir delil bulunmamıştır. Bununla beraber ülkenin çeşitli bölgelerinden elde edilen mahdut sayıdaki arkeolojik belgeler, Arabistan'da Yontma Taş ve Cilalı Taş devirlerinde hayat olduğunu göstermektedir. Ancak burada yaşayanların kim oldukları, hatta Arabistan'ın Sâmi ırkın anavatanı olup olmadığı hususunda kesin bir şey söylemek mümkün değildir. Bugün genellikle Sâmil'erin anavatanlarının Arabistan olduğu ve milâttan önce IV. binyıldan itibaren komşu ülkelere göç ederek buralarda çeşitli devletler kurdukları kabul edilmektedir.

Tekvî'nin onuncu bölümünde isim zikretmeden Arabistan ve Araplar hakkında bilgi verilir. **Arap** kelimesine ilk defa Asur Kralı III. Salmanasar'ın (m.ö. 858-824) yıllıklarının, 853 yılındaki büyük bir ayaklanmanın bastırılmasını anlatan kısmında rastlanmaktadır. Burada kaydedildiğine göre ayaklanmaya katılan âsi reislerden biri de müttefik kuvvetlere 1000 deve veren "Gindibu Aribi"dir. Bu tarihten sonra Asur ve Bâbil belgelerinde Aribi, Arabu ve Urbi adlarına sık sık rastlanmakta ve Aribi ülkesine yapılan seferlerden ve Aribi reislerinden alınan vergilerden bahsedildiği görülmektedir. Herodotos'tan itibaren de eski Yunan ve Latin kaynaklarında Arabia ve Arap kelimeleri geçmektedir. Bu kaynaklardan, Arabia kelimesinin Nil nehri ile Kızıldeniz arasındaki Doğu Mısır'ı da içine alacak şekilde yarımadanın tamamını adlandırdığı öğrenilmektedir.

Araplar geleneğe göre biri kuzey, diğeri güney olmak üzere iki büyük kola ayrılır. Güney Arapları'na Kahtâniler (Yemenliler), Kuzey Arapları'na ise Adnânîler (Nizârîler, Maaddîler) adları verilmekte ve tarihî Arap kabilelerinin bu iki soydan geldikleri kabul edilmektedir. Bu ayırma dil ve kültürde de kendini göstermekte, daha sonraları gelişerek klasik Arapça haline gelecek olan Kuzey Arap-

Arabistan siyasi haritası

ları'nın dili, ayrı bir alfabe ile yazılan ve Habeşçe ile akraba bulunan Güney Arapları'nın dilinden farklı olmaktadır. Esasen Habeşçe, Habeş medeniyetinin ilk merkezlerini kuran Güney Arabistanlı göçmenler tarafından geliştirilmiştir. Bu iki grup arasındaki ikinci önemli fark da Güney Arapları'nın yerleşik bir hayat yaşamalarıdır. Araplar'ın bu şekilde ikiye ayrılmalarına rağmen tarihin muhtelif devirlerinde siyasî ve iktisadî sebeplerle güneyliler kuzeye, kuzeyliler de güneye göç ederek birbirleriyle karışmışlardır.

Arabistan'ın tarihi, bu ülkenin sahip olduğu çok geniş sınırlar ve farklı coğrafi şartlar sebebiyle, güney ve kuzey olarak ele alınmalıdır. Güney Arabistan tarihinin ilk devirleri karanlıktır. Merkezi, San'a'nın doğusunda harabeleri bulunan Ma'in (Mina, Maan) olan ilk devletin milâttan önce II. binyılın ortalarında mevcut olduğu sanılmakta ve daha ziyade ticarî hayata önem veren, Arabistan mahsulleriyle Hint ve Çin'den getirilen malları Mısır, Filistin ve Suriye'ye satarak büyük gelir sağladığı anlaşılan bu devletin milâttan önce 750-650 arasında yıkıldığı ileri sürülmektedir.

Güney Arabistan'da kurulan devletlerin ikincisi, başşehri Me'rib olan ve Ma'in Devleti'nin yıkılmasından sonra tarih sahnesine çıktığı sanılan Sebe Devleti'dir. Hz. Süleyman ile ilgili olarak Tevrat'ta adı geçen Belkis'in Sebe melikesi olduğu kabul edilmekte ise de bu hususta kesin bir delil mevcut değildir. Yemen'de bulunan bir kitâbede bazı Sebe meliklerinin adına rastlanmaktadır. Sebeliler ticaretin yanında ziraî hayata da önem vermiş ve ziraatın gelişmesini sağlamak için bazı su bentleri, bu arada meşhur Me'rib Seddi'ni yapmışlar, ticarî faaliyetlerini de Kuzey Arabistan ve Akdeniz ülkelerine kadar uzatıp Afrika'nın kıyı ve hatta iç bölgeleriyle de münasebetlere girişmişlerdir. Sebeliler'in Afrika'da geniş sömürgeler elde ettikleri ve bu arada, adını Güneybatı Arabistan'da yaşayan Habasat kavminden alan Habeş Krallığı'nı kurdukları anlaşılıyor. Sebe Devleti milâttan önce V. yüzyılda en parlak devrini yaşamış, milâttan önce II. yüzyılın sonlarına doğru Himyeriler tarafından yıkılmıştır.

Sebeliler'e halef olan ve kısa zamanda bütün Yemen'i ele geçiren Himyeriler, diğer iki devletin aksine savaşçı bir politika takip ederek sınırlarını, milâttan sonra III. yüzyılın sonlarına doğru Hadramut ve Orta Arabistan'a kadar ge-

nişlettiler. Askerî bakımdan Arabistan'ın en güçlü devleti haline gelen Himyeriler, Habeşliler ve İranlılar ile mücadeleye giriştiler; IV. yüzyılın ortalarında kısa süren bir Habeş hâkimiyetini kabul zorunda kaldıysa da 375'ten itibaren tekrar istiklâllerini elde ettiler. Bu sırada Hıristiyanlık'la Müsevîlik Arabistan'da rekabet halinde idi ve Himyeriler'in Müsevîler'i desteklemelerine karşılık Habeşliler'le Bizanslılar da hıristiyanları tutuyordu. Son Himyerî Hükümdarı Zünûvâs'ın kendilerini Müsevîliği kabule zorlaması üzerine hıristiyanlar Habeş Aksum Krallığı'ndan yardım istediler. Bu din değiştirmeye zorlamalar sırasında Zünûvâs'ın birçok Necranlı'yı ateş hendeklerinde (uhdûd) diri diri yaktığı bilinmekte ve Kur'an'da (bk. el-Burûc 85/4-9) kilise azizlerinden Arethas'ın şehidler listesinde adları zikredilen bu hıristiyanlara telmihte bulunulduğu kabul edilmektedir. Yardım çağrısı üzerine kuvvetli bir ordu ile Yemen üzerine yürüyen Aksum Kralı Kaleb el-Asbaha, Zünûvâs'ı mağlûp ve katledip Himyerî Devleti'ne son verdi (525). Bu galibiyet üzerine başlayan Yemen'deki Habeş hâkimiyeti yarım yüzyıl kadar devam etmiştir. Habeş valilerinden Ebrehe el-Eşrem (dudağı yarık), San'a'da meşhur Kulleys Tapınağı'nı yaptırarak bütün Araplar'ın burayı ziyaret etmelerini istedi. Fakat Kâbe'nin Araplar nezdindeki itibarı bu isteğin gerçekleşmesine engel oluyordu. Bunun üzerine Ebrehe Kâbe'yi tahrip etmek gayesiyle Mekke üzerine yürüdü, fakat Kur'an-ı Kerim'in Fîl sûresinde de anlatıldığı gibi mağlûp olarak geri çekilmek zorunda kaldı (570). Habeşliler'in kötü idaresi Yemen'de memnuniyetsizler kitlesinin artmasına sebep oldu. Himyerî hükümdar ailesinden Seyf b. Züeyzen, Sâsânî Hükümdarı Enûşirvân'ın yardımını temin ederek Habeş hâkimiyetine son verdi ise de bir suikast sonunda öldürüldü ve Sâsânîler ülkeyi ele geçirip İslâm fethine (629) kadar Yemen'e hâkim oldular.

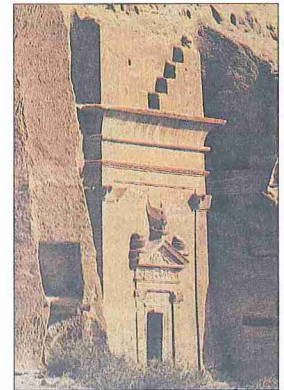
Güney Arabistan'da iktisadî hayatın temelini ziraat teşkil ediyordu. Kitâbelerde su bentleri, kanallar, tarla sınırı meseleleri ve toprak mülkiyetinden sık sık bahsedilmesi, burada yüksek bir ziraî hayatın varlığını ortaya koymaktadır. Topraklardan hububattan başka baharat gibi bazı mahsuller de alınır; ancak ihraç edilen baharatın büyük bir kısmı Hindistan'dan gelmekte ve buradan Akdeniz ülkelerine sevkedilmekte idi.

Güney Arabistan'da kurulan devletlerde siyasî teşkilât mutlakiyet esasına dayanıyordu. Krallık babadan oğula geçiyor ve krallar diğer doğu ülkelerinde olduğu gibi ilâhî sayılmıyor, nüfuz ve kudretleri, bazı devirlerde hükümdar ailesinin diğer fertlerinden oluşan asiller meclisi ve daha sonraları da bir çeşit debeyleri tarafından sınırlandırılıyordu.

Güney Arabistan dini çok tanrılı olup genel hatlarıyla diğer Sâmi kavimlerinin dinlerine benziyordu. Sosyal hayatın önemli ve zengin merkezlerinden biri olan tapınaklar başrahibin idaresinde bulunuyor, mukaddes sayılan baharatın üçte biri ilâhlara, yani onlar adına rahiplere veriliyordu. Yazı bilindiği halde kitap yazıldığına, edebî eserler vücuda getirildiğine dair bir işaret yoktur. Bu devirden günümüze ancak kitâbeler kalmıştır.

Kuzey Arabistan'ın tarihi hakkında Mezopotamya, İbrânî, Grek ve Fars kaynaklarında az da olsa bilgi bulunmakta, en geniş bilgiye ise klasik çağ Grek kaynaklarında rastlanmaktadır. Bu devirlerde Helenistik tesirlerin yavaş yavaş Suriye'den içerilere doğru nüfuz ettiği görülmektedir. Yine bu devirlerde Orta ve Kuzey Arabistan'da tarih sahnesine çıkan bazı devletler, menşe itibarıyla Arap olmalarına rağmen Ârâmî kültürünün tesiri altında kalmışlar ve kitâbelerini Ârâmî diliyle yazmışlardır.

Kuzey Arabistan'ın ilk ve önemli devleti olan Nabatî Krallığı, muhtemelen milâttan önce IV. yüzyılın sonlarında kurulmuş ve en kudretli devrinde Kuzey Hicaz'ın büyük bir kısmını içine almak üzere Akabe körfezinden Akdeniz'e kadar uzanan sahaya hâkim olmuştur. Kitâbelerde adı geçen ilk kral Hâris (Arethas, m.ö. 169), devletin merkezi ise Akabe körfezinin biraz kuzeyindeki Petra idi. Nabatî Krallığı Büyük İskender'in halefleri arasında meydana gelen mücadeleler sırasında önemli roller oynamıştır.

Nabatî
Krallığı'nın
son dönemine
ait bir
kaya mezarı -
Kasrûlbint /
Suudi
Arabistan

Roma İmparatorluğu ile ilk temasa geçi ise milâttan önce 65'te Pompeus'un Petra'yı ziyaretıyla iyi ilişkiler içinde başlamış ve krallık Roma İmparatorluğu ile vahşi çöl arasında bir tampon devlet görevi üstlenmiştir. Milâttan önce 25-24'te Romalı kumandan Aelius Gallus'un, Augustus'un emri üzerine Hindistan ticaret yolunu emniyet altına almak amacıyla çıktığı Yemen seferinde Nabaî Krallığı üs olarak kullanılmıştır. Fakat bu iki devlet arasındaki dostane münasebetler uzun ömürlü olmamış ve milâttan sonra I. yüzyılın ikinci yarısında siyasî ve iktisadî sebepler yüzünden başlayan anlaşmazlıklar üzerine İmparator Traianus bu krallığa son vermiştir (106).

Kuzey Arabistan devletlerinin ikincisi Tedmür Krallığı'dır. Kuruluş tarihi kesin olarak tesbit edilemeyen bu devletin, kitâbelerden I. yüzyıldan itibaren mevcut olduğu anlaşılmakta ve III. yüzyıl ortalarında da Sâsânîler ile boy ölçüşebilecek bir hale geldiği bilinmektedir. Roma İmparatoru Valerianus'u yenen Sâsânî Hükümdarı Şâpûr'a karşı koyamayacağını anlayan Tedmür Kralı Uzeyna (Odenatus) barış teklifinde bulundu ise de Şâpûr elçilerini kabul etmedi. Bunun üzerine Uzeyna, Valerianus'un dağılmış olan kuvvetlerini de toplayarak Sâsânîler'in başşehri Medâin (Ktesiphon) üzerine yürüdü; Şâpûr mağlûp, karısı ve çocukları esir edildi. Ancak kısa bir süre sonra Uzeyna, muhteris karısı Zeynep'in (Zenobia) bir tertibi ile öldürüldü. Oğlu adına idareyi ele alan Zeynep, hayallerini gerçekleştirmek amacıyla Roma'nın elinde bulunan Mısır'ı zaptettiği gibi Anadolu'ya bir sefer yaptı ise de Roma kuvvetlerine mağlûp oldu. Romalılar 273'te Tedmür'ü zaptederek Zeynep'i esir alıp Roma'ya götürdüler.

Kuzey Arabistan ve Suriye'de III. yüzyılın sonlarında ortaya çıktığı kabul edilen Gassânî Devleti, Bizans-Sâsânî mücadelesinde Bizans tarafını tutmuş, en kudretli hükümdarları olan Hâris, 528'de Sâsânîler'in desteklediği Hîre (Lahmî) Hükümdarı Münzir'i mağlûp etmesi ve ertesi yıl Filistin'de çıkan isyanı bastırması üzerine Bizans imparatoru tarafından "basileus" (kral) unvanı ile taltif edilmiştir. Bizans'ın tesiriyle Hıristiyanlığı kabul eden Gassânîler, 613'te Sâsânîler'in Suriye ve Filistin'i, bu arada merkezleri olan Bostra'yı ele geçirmeleri üzerine siyaset tarihinden silindiler. III. yüzyılın ortalarında kurulan Hîre Krallığı, Sâsânîler'in öncü karakolu olarak Bizans'a

karşı uzun müddet varlığını koruyabilmiştir. En önemli hükümdarı II. İmruülkays (382-403), III. Münzir (510-563) ve Nu'mân b. Münzir (586-614) olan devlet İran kültürünün tesirinde kalmış ve 613'te Sâsânîler'in siyasî kontrolü altına girmiştir. Hîre Krallığı Halife Ebû Bekir zamanında Hâlid b. Velîd tarafından ortadan kaldırılmıştır (633).

Arabistan'ın İslâm tarihi bakımından en önemli bölgesi, hiç şüphesiz Hicaz bölgesinin de yer aldığı Orta Arabistan'dır. Bu bölgede üç önemli şehir vardı. Bunlar Mekke, Yesrib ve Tâif şehirleridir. Bu şehirlerin başında Mekke gelmektedir. Mekke güneyde Yemen'e, kuzeyde Akdeniz'e, doğuda Basra körfezine, batıda Kızıldeniz Limanı Cidde'ye ve Afrika istikametinde giden yolların kesişme noktasında iktisadî bakımdan çok elverişli bir mevkide yer almaktadır. Bu elverişli mevki yanında İslâmî inanışa göre Hz. Âdem tarafından yapılan, tûfandan sonra da Hz. İbrâhim ve oğlu İsmâil'in yeniden inşa ettikleri Kâbe'nin Mekke'de bulunması burasını Arabistan'ın dinî merkezi haline getirmiştir. Yılın belirli aylarında Arabistan'ın her tarafından Kâbe'yi ziyarete gelen insanlar şehrin ticarî faaliyetlerine canlılık kazandırır, panyayırlar kurulu ve siir yarışmaları yapılırdı. Mekke'nin iktisadî hayatının temel ticaret idi. Mekkeli tüccarlar Bizans, Habeş ve İran sınır makamlarıyla ticarî anlaşmalar yapıyor ve geniş bir ticaret faaliyetine girişiyorlardı. Yılda iki defa kuzeye ve güneye büyük kervanlar yoluyorlardı. Yılın diğer zamanlarında daha küçük kervanlar gönderilirdi. Tarım coğrafi şartlar sebebiyle pek az yapılabiliyordu.

İslâm kaynaklarına göre Mekke'nin ilk sakinleri Amâlika'dır. Bunlardan sonra Cürhümlüler buraya hâkim oldular. Hz. İsmâil Mekke'ye Cürhümlüler zamanında geldi ve onlardan bir kızla evlendi. Cürhümlüler'in hâkimiyeti III. yüzyılın başlarına kadar devam etti. Yemenli bir kabile olan Huzâa Cürhümlüler'i Mekke'den çıkararak şehre hâkim oldu. Nihayet Mekke V. yüzyılın ortalarında Hz. Muhammed'in atası Kusay b. Kilâb başkanlığındaki Kureys kabilesinin idaresine geçti. Yesrib ise Mekke'nin aksine hayatını tarımla kazanıyordu. Şehirde iki Arap ve üç yahudi kabilesi oturuyordu. Arabistan içinde Mekke ile boy ölçüşebilecek bir durumda değildi. Tâif ise Mekke'nin âdeti bir sayfiye şehri durumunda idi.

Hicaz bölgesinin tarihini ortaya koymak oldukça zordur. Yemen ve Kuzey Arabistan'da olduğu gibi devletler kurulmadığı, halkı bedevî kabile hayatı yaşadığı için başta kitâbeler olmak üzere tarihî kaynaklar çok azdır. Diğer taraftan komşu devletler Orta Arabistan'a nüfuz edemediklerinden dolayı onlardan kalan kaynaklarda da yeterli bilgi bulunmamaktadır. İslâmiyet'ten önce Orta Arabistan'ın tarihini "eyyâmü'l-Arab" denilen kabileler arasındaki savaşlar teşkil eder. Bu savaşlar sürüler, otlaklar, su kaynakları yüzünden çıkar ve bazan yıllarca devam ederdi. Behr ve Tağlib kabileleri arasındaki Besûs, Abs ve Zübân kabileleri arasındaki Dâhis, Gabrâ ve Evs ile Hazrec kabileleri arasındaki Ficar savaşları eyyâmü'l-Arab'ın en meşhurlarıdır.

Güney Arabistan'daki yerleşik hayata karşılık Orta ve Kuzey Arabistan'da coğrafi şartlar yüzünden göçebe hayat hüküm sürüyordu. Burada hâkim olan kabile hayatı, erkek koldan gelenler arasındaki kan bağı esasına dayanırdı. Kabile bazan özel mülkiyeti bile tanımaz, otlaklar, su kaynakları vb. kabilenin müşterek mülkiyeti altında bulunurdu. Kabilenin yaşlıları tarafından seçilen reis (seyyid veya şeyh) emretmek yahut ceza vermek yerine hakemlik yapar, ceza veya mükâfat yalnız halk efkârınca verilir. Kabile hayatına gelenekler ve edattan kalan örfler hâkimdi. Sosyal hayattaki anarşiyi bir dereceye kadar kan gütme âdeti sınırlandırabiliyor, fakat buna karşılık da intikam alma sebebiyle kabileler arasında kanlı çarpışmalar çıkıyordu.

Bedevîler'in dini eski Sâmilîler'in putperestlik inançlarına bağlıydı ve çeşitli tabiat unsurlarının sahibi olduğu kabul edilen görünmez güçlere tapma esasına dayanıyordu. Bu arada bazı büyük ilâhlar vardı ki bunların nüfuzu kabile inançları çerçevesini çok aşırıyordu. Kabile inancı çoğu zaman, Kur'an'da "nusub" adıyla anılan bir dikili taş, bazan da başka bir eşya ile sembolleştirilirdi. Çeşitli kabilelerin tapındıkları putlar Kâbe'de muhafaza edilmiş ve bu sebeple Kâbe Arabistan'ın dinî merkezi haline gelmişti. Başlıca iftihar vesileleri kahramanlık, şairlik ve zenginlik olan Bedevîler fırsat bulunca yağmadan ve adam öldürmekten çekinmezlerdi.

Arap cemiyetinin esasını erkeğin hâkim olduğu aile teşkil ederdi. Sosyal itibarı bulunmayan kadın, ancak çocuk do-

ğurduktan sonra aileden sayılır, kadınların miras hakkına sahip olmadıkları bu cemiyette erkekler istedikleri kadar evlenebilirlerdi (geniş bilgi için bk. AİLE).

2. İslâmî Devir. Hz. Muhammed Mekke'de İslâm dinini yaymaya başladığı zaman Yemen Sâsânîler'in hâkimiyeti altında bulunuyordu. Kuzey Arabistan'da Gassânîler, doğuda Hîre Krallığı hüküm sürüyordu. Kuzey Arabistan'ın diğer bölgelerinde ise siyasî birlik yoktu ve buralarda bedevî Arap kabileleri yaşıyorlardı. Ancak Mekke'de bazı tarihçilerin ifadesiyle bir "tüccar cumhuriyeti" mevcuttu. Hz. Muhammed Mekke'de istediği neticeyi alamayınca 622 yılında Medine'ye hicret etti ve burada İslâm Devleti'nin temellerini attı. Bedir Gazvesi ile silâhlî mücadeleye başladı ve bu mücadeleler 630 yılında Mekke'nin fethi ve Hz. Muhammed'in kesin üstünlüğüyle sona erdi. Artık İslâm devleti Arabistan'ın en güçlü siyasi teşekkülü olmuştur. Mekke'nin fethini takip eden yıl içinde Arabistan'ın çeşitli bölgelerinde yaşayan Arap kabileleri Medine'ye heyetler göndererek müslüman olduklarını bildiriyor ve İslâm devletininin hâkimiyetini kabul ediyorlardı. Böylece Hz. Muhammed vefat ettiğinde hemen hemen bütün Arabistan İslâm bayrağı altında toplanmış bulunuyordu.

Hz. Muhammed'in vefatı üzerine Hicaz'da Tuleyha b. Huveylid, Yemâme'de Müseylime, doğuda Secah ve Yemen'de Esved el-Ansî peygamberlik iddiasıyla ortaya çıktılar. Halife Ebû Bekir, Suriye'ye sefere çıkan ordunun Medine'ye dönmesinden sonra Hâlid b. Velîd'i Tuleyha üzerine gönderdi. Hâlid Buzaha'da Tuleyha'yı mağlûp etti. Bundan sonra Müseylime ile Akraba mevkiinde Arabistan'ın en kanlı savaşını (Mayıs-Haziran 633) yapan Hâlid, ağır kayıplar vermesine rağmen galip geldi. Secah ve Esved el-Ansî ise bölge müslümanları tarafından bertaraf edildiler. Böylece Arabistan'da tehlikeye düşen birlik yeniden sağlandı ve bu sayede Arabistan'ın dışındaki fetih hareketi başladı.

Halife Ebû Bekir bundan sonra Irak ve Suriye üzerine ordu sevk etmiş, fakat halifeliliğinin çok kısa sürmesi dolayısıyla ancak Hîre zaptedilebilmiştir. Halife Ömer zamanında ise Irak, İran'ın büyük bir kısmı, Suriye ve Mısır İslâm devletinin sınırlarına dahil edilmiştir. Irak'ta Kûfe ve Basra, Suriye'de Dimaşk (Şam), Filistin'de Remle ve Mısır'da Fustat (Ka-

hire) ordugâh şehirleri kurularak buralara Araplar yerleştirilmiş, böylece hem bu bölgelerde Müslümanlığın yayılması sağlanmış, hem de daha sonraki fetihler için yeni askerî üsler meydana getirilmiş oluyordu. Bu fetihler Halife Osman'ın ilk yıllarında devam etmişse de daha sonra meydana gelen iç karışıklıklar yüzünden fetih harekâtı duraklamıştır. Halife Osman'ın 656'da şehid edilmesiyle olaylar şiddetlenmiş ve devletin parçalanma tehlikesini doğurmuştur. Ali b. Ebû Tâlib'e Medine'de biat edilmesine rağmen bu sırada Mekke'de bulunan Hz. Âişe, Talha ve Zübeyr ile Suriye Valisi Muâviye b. Ebû Süfyan onun halifeliliğini tanımadılar. Mekke'de umdukları desteği bulamayan Hz. Âişe, Talha ve Zübeyr Irak'a giderek Basra'yı kendi lehlerine kazandılar. Hz. Ali önce bunları bertaraf etmek maksadıyla Basra üzerine yürüdü ve Cemel Vak'ası'nda (656) galip gelerek Irak'ı kendi tarafına kazandı. Halife Ali bu savaştan sonra Medine'ye dönmedi ve merkez olarak Kûfe'yi seçti. Böylece Medine devletin idarî ve siyasî merkezi olmak vasfını kaybetti.

Emevîler'in reisi durumunda olan ve aynı zamanda kuvvetli ve disiplinli bir orduya sahip bulunan Muâviye, Hz. Osman'ı katledenlerin cezalandırılması veya kendisine teslim edilmesi şartıyla Ali'yi halife tanıyacağını ilân etti. Bu tekliflerinin reddi üzerine iç savaş başlamış ve Muâviye Suriye'den başka kısa zamanda Mısır ile Arabistan'ın batı sahillerini de zaptetmişti. Bazı fasılalarla üç aya yakın devam eden Sıffin Savaşı çok kanlı çarpışmalara sahne oldu, fakat Hakem Vak'ası da kesin bir sonuç vermedi. Ancak bu mücadeleler sırasında, ileride İslâm dünyasına büyük gailer açacak olan Hâricîler ortaya çıktılar. 661'de Halife Ali'nin bir Hâricî tarafından şehid edilmesi üzerine yerine geçen oğlu Hasan, Muâviye lehine hilâfetten feragat edince Muâviye bütün İslâm ülkesinde halife olarak tanındı.

Muâviye'nin halifeliliği sırasında Arabistan'da herhangi bir siyasî hareket görülmemiştir. Ancak oğlu Yezîd'in halife olması (680) bu sükûneti bozmuş, başta Hüseyin b. Ali ve Abdullah b. Zübeyr olmak üzere Medine'deki birçok sahâbe çocukları Yezîd'in halifeliliğini tanımamışlardır. Önce Mekke'ye giden Hüseyin Irak'taki taraftarlarının ısrarlı davetlerine kanarak Kûfe'ye hareket etti ise de Irak Valisi Ubeydullah b. Ziyâd'ın aldığı sıkı tedbirler neticesinde oradan hiçbir

yardım göremedi ve Kerbelâ'da Ubeydullah'ın gönderdiği birliklerle savaşırken şehid edildi (680).

Hüseyin'in şehid olmasından sonra Şam Yezîd'i halife kabul ettiği halde Arabistan ve Irak bu sırada Mekke'de bulunan Abdullah b. Zübeyr'i halife olarak tanıdılar. Abdullah'ın taraftarlarının süratle çoğaldığını gören Yezîd Hicaz üzerine bir ordu göndererek İbn Zübeyr kuvvetlerini yenerek Medine'yi aldı (Ağustos 683). Irak'a hâkim olduktan sonra Haccâc b. Yüsuf kumandasındaki kuvvetli bir orduyu Hicaz'a göndererek Mekke'yi kuşattı. Abdullah'ın Haccâc'a altı aylık bir mukavemetten sonra ölümü (692) üzerine Haccâc Mekke'yi ele geçirdiği gibi İbn Zübeyr'in saflarından ayrılarak Doğu Arabistan'ı kontrolleri altına alan Hâricîler'i de itaate mecbur etti. Bu tarihten sonra Mekke ve Medine Emevî valiler tarafından idare edildi. Emevîler Arabistan'ın diğer şehirlerinde tam anlamıyla otorite kuramadılar. Ancak Haccâc ve Yezîd b. Mühelleb gibi nüfuzlu valiler Basra körfezini ve Arabistan sahillerini de kontrol altına almışlardır.

Emevîler bu mücadelelerden sonra sükûnete kavuşan Arabistan'ın imarı için gayret sarfettiler. Özellikle açılan sulama kanalları Hicaz'ı daha da geliştirdi. Siyasî mücadelelerden uzak kalan Mekke ve Medine ilim ve sanat merkezi olarak önem kazandı. Emevîler devrinde Arabistan Güney ve Kuzey Arapları (Kah-tânîler ve Adnânîler) arasındaki şiddetli mücadelelere sahne oldu. Emevî hilâfetinin sonlarına doğru Yemen ve Hadramut taraflarında kalabalık bir halde bulunan Hâricîler, Abdullah b. Yahyâ el-Kindî ve Ebû Hamza el-Ezdi liderliğinde Mekke ve Medine'yi bile işgal etmişlerse de çok zor şartlara rağmen son Emevî halifesi II. Mervan Hicaz'ı Hâricîler'den kurtarmıştır.

İhtilâl hareketlerini Mekke'de başlatan Abbâsîler'in hilâfet makamını ele geçiren devlet merkezini Irak'a nakletmelerinden sonra Arabistan'ın İslâm devleti içindeki durumunda bir değişiklik olmamış, Doğu Afrika ve Çin'e uzanan deniz ticaret yolu üzerinde bulunan Basra körfezi daha fazla önem kazanmıştır. Ancak Abbâsîler'in buradaki nüfuz ve otoriteleri bir asırdan fazla sürmemiştir. Bu devrede dinî ve siyasî sebeplerle Arabistan'da birçok isyan çıkmıştır. Bu arada Hâricîler'in bir kolu olan İbâzîler Uman'da isyan ettiler (752). Bir Abbâsî ordusu on-

ları mağlûp ederek reislerini öldürdü ise de İbâzîler bu bölgede uzun zaman varlıklarını sürdürmüşlerdir.

Abbâsî ihtilâli sırasında faal rol oynayan Alevîler, Abbâsîler iktidara geldikten sonra Ali evlâdını bir kenara itmele-ri üzerine zaman zaman isyanlar çıkardılar. Halife Mansûr, 758 yılı hacca sırasında Ali evlâdının girişebileceği bir isyanı önlemek için bu ailenin ileri gelenlerinden Abdullah'ı Medine'de tevkif ettirdi ise de oğulları kaçmayı başardılar. Bunlardan Muhammed 762'de Medine'ye hâkim oldu, ancak Abbâsî birlikleriyle yaptığı savaşta hayatını kaybetti. Yine aynı aileden Hüseyin b. Ali Mekke'yi ele geçirmeye kalkıştı, fakat yapılan savaşta öldürüldü (786). IX. yüzyılın başlarında Ali evlâdı Mekke ve Medine'ye hâkim olmak istedilerse de bir sonuç elde edemediler. Ca'fer es-Sâdık'ın torunu İbrâhim el-Cezzâr'ın Yemen'de başarı kazanması üzerine Ali evlâdına karşı çok müsamahalı davranan Halife Me'mûn, Emevîler'in Irak valisi Ziyâd b. Ebîh'in soyundan gelen Muhammed b. Abdullah'ı Yemen'e vali tayin ve bu isyanı bastırmaya memur etti. Zebîd şeh-ri kurarak burasını kendisine merkez yapan Muhammed, halifeye bağlı görünmekle beraber tamamen müstakil davranmış ve kurucusu olduğu Ziyâdîler hânedanı Yemen'de iki yüzyıl hüküm sürmüştür.

İlk Abbâsî halifeleri, Mehdî ve Hârûnürreşîd ve özellikle hanımı Zübeyde tarafından Mekke ve Medine imar edildiği gibi, hac yolları ıslah edilerek hacıların vazifelerini rahatlıkla yerine getirmelerine yardım edilmiştir. Me'mûn 820'de Emevî ailesine mensup olan İbn Ziyâd'ı Yemen'e gönderdi. İbn Ziyâd Zebîd'in güneyinde yeni bir şehir kurarak Yemen, Necran ve Hadramut'a hâkim oldu. Zebîd'de Ziyâdîler'in yerini yaklaşık bir asır sonra Necâhîler aldı.

Halife Vâsîk devrinde (842-847), Hicaz ve Yemâme bölgelerinde isyan ederek hac yollarını kesen kabileler, Türk kumandanlarından Boğa el-Kebîr'in iki yıl (845-847) süren bir mücadelesinden sonra itaat altına alındılar. Ancak Mütevekkil'in öldürülmesinden (861) sonra, halifelerin nüfuzları sarsıldığından merkezî idareyi dinlemeyen valiler ve mahallî hânedanlar istiklallerini ilân ettiler. San'a'yı merkez yaparak X. yüzyıl sonlarına kadar Yemen'e hâkim olan Ya'fûrî hânedanı ile Hadramut, Uman ve Yemâme'de ortaya çıkan müstakil emirlikler bu arada sayılabilir.

Uzun bir gizlilik devresinden sonra IX. yüzyıl sonlarında Yemen'de ortaya çıkan İsmâîlîler San'a ve Zebîd'i işgal ettilerse de Ziyâdîler ve Ya'fûrîler karşısında tutunamadılar. Ancak bunların dinî fikirleri daha sonraki siyasî gelişmelere zemin hazırladı. Taberistan'da ortaya çıkan, fakat burada Abbâsî birliklerine karşı tutunamayan Zeydîler büyük kitleler halinde Yemen'e gelip bu sırada Ali evlâdından Yahyâ el-Hâdî idaresinde bir kuvvet teşkil ederek 897'de Sa'da ve Necran'ı ele geçirdiler, Yemen'de XIII. yüzyıl sonlarına kadar devam eden Ressîler hânedanını kurdular.

Karmatîler'in Vâsît'ta ortaya çıkmalarından kısa bir zaman sonra bu hareketin lideri olan Hamdan Karmat'ın müridlerinden Ebû Saîd Hasan el-Cennâbî, 894'te Rebî' kabilesinin desteği sayesinde bütün Ahsâ (Hasâ) bölgesini ele geçirdi. Karmatîler 912'de San'a'yı işgal ettilerse de fazla kalamadılar. Abbâsîler'in zaafî karşısında Basra ve Küfe'yi tahrip, hac yollarını tehdit, hatta Mekke'yi zaptedererek (Ocak 930) Hacerül-esved'i Ahsâ'ya götürdüler. Fakat daha sonra Fâtımîler'in baskısıyla geri getirdiler. Uman'ın da zaptını müteakip Arabistan'ın büyük bir kısmına hâkim olan Karmatîler daha sonra Fâtımîler ve Büveyhîler'in saldırılarına hedef olarak eski güçlerini kaybettiler. 1077'de siyaset sahnesinden silinen Karmatîler'in dinî fikirleri bu bölgelerde daha uzun zaman önemini sürdürmüştür. Karmatîler'den sonra Aden'de Zürey'îler (1083-1173), Yemen'in bir kısmında da Suleyhîler ve Zeydîler kuvvet kazandırlarsa da bunlar Arabistan'ın kaderine Karmatîler kadar tesirli olamadılar.

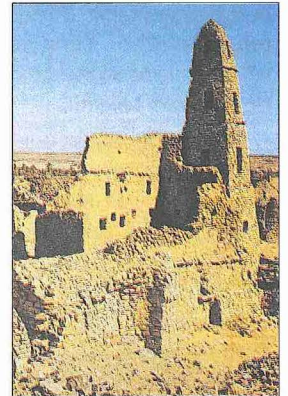
Bağdat'a girerek Büveyhoğulları'nın hâkimiyetine son veren (1055) Selçuklular, Arabistan'daki Şîî baskısını kaldırmak ve hac yollarını emniyet altına almak için harekete geçerek ülkenin doğu kısımlarına hâkim oldular, ancak Arabistan'ın iç kısımlarına ve Yemen'e nüfuz edemediler. Buna karşılık Mısır'daki Fâtımî hâkimiyetine son veren Eyyübîler, Mekke dahil bütün Batı Arabistan'ı, hatta Yemen'i ele geçirerek Şîîliğe karşı Sünnîler'in zaferini sağladılar. Eyyübîler'in parçalanmasından sonra Arabistan'da yeni küçük devletler ortaya çıkmıştır.

Eyyübîler'in Yemen'i terketmek zorunda kalmaları üzerine 1229 yılında başşehir Zebîd olmak üzere kurulan Resûlî hânedanı bölgeye hâkim oldu. Abbâsî halifesinin elçisi olduğu için Resûl (elçi)

adıyla anılan hânedanın atası aslen Oğuz Türkleri'ndendi. Resûl'ün torunu ve hânedanın kurucusu el-Melikü'l-Mansûr Ömer (1229-1250) Taiz ve San'a'yı Zeydî imamlarından aldığı gibi Mekke'yi de ülkesine katarak hâkimiyet sahasını Hicaz'dan Hadramut'a kadar genişletti. Bu dönemde Çin ile geniş ticarî münasebetler kuruldu. Hülâgû'nun Abbâsî hilâfetine son vermesi üzerine Resûlî hânedanını 1454 yılında ortadan kaldıran Tâhirîler, Osmanlı fethine kadar Yemen'i ellerinde tuttular.

X. yüzyılın ortalarında Ali evlâdının Hasan kolundan gelen Mûsâ b. Abdullah Mekke'ye hâkim olarak Mekke Şerifleri hânedanını kurmuş, son şerif Ebû'l-Fütüh'un çocuk bırakmadan ölümü (1061) üzerine şeriflik Ebû Hâşim Muhammed'e, 1201'de ise Katâde b. İdrîs ailesine geçmiş ve bu hânedan 1809'da Vehhâbîler'in Mekke'yi ele geçirmelerine kadar devam etmiştir. Diğer taraftan Salgurlular'dan Ebû Bekir b. Sa'd, Basra körfezinde başta Kays adası olmak üzere diğer adaları ele geçirek (1230) Arabistan'ın doğu sahillerini zapta girişti ve 1244 yılında Katîfe de hâkim oldu. Bunu Uman, Kalhat ve Lahsâ'nın alınması takip etti. Böylece Arabistan'ın Basra körfezi sahilleri onun kontrolüne geçmiş oldu. Memlûkler'in XIV. yüzyılda Baybars ile başlayan Hicaz hâkimiyeti uzun süre devam etmekle beraber Hicaz bölgesinin idaresi şeriflere bırakılmıştır. Bu dönemde bedevîler ve diğer Arap kabileleri ticaret kervanlarından büyük miktarda haraç alıyorlardı ve Suriye çöllerinden Necîd'in içlerine kadar nüfuz etmişlerdi.

XV. yüzyılın başlarında Uman'da İbâziyye cemaati siyasî bir hüviyet kazanarak 150 yıl boyunca varlığını korudu. Yine aynı devirde Ali b. Ömer idaresindeki Kesîr ailesi Hadramut ve Zufâr'da hâkimiyet kurdu ve Hadramutlu tebliğci-

Ömer
Camii'nin
kalıntıları -
Cûf / Suudi
Arabistan

ler Somali'de Müslümanlığın yayılması için çalıştılar. Aynı yüzyılın ortalarında ise Suûdî ailesinin atası Mâni' b. Rebîa el-Müreydî Necid bölgesine gelerek Vadi-ihanîfe'de yerleşti. XV. yüzyılın ikinci yarısında Uşfûrîler'in Cebrid kolundan cömertliğiyle meşhur Ecved, Katîf ve Bahreyn'de hüküm sürmüştü. Mekke, Şerif Muhammed b. Berekât zamanında parlak bir devir yaşadı. XVI. yüzyılın başlarında Portekizliler Hint Okyanusu ve Kızıldeniz'de etkili olmaya başladılar. Aden'i alamadılarsa da Avrupa ile Hindistan arasında Basra körfezi ve Kızıldeniz yoluyla yapılan ticareti engelleyerek müslüman halka zarar verdiler.

XV. yüzyılın sonlarında Vasco de Gama'nın Ümit Burnu'nu dolaşip Hindistan'a ulaşmasından hemen sonra Portekizli gemiciler Kızıldeniz'de göründüler. Alfonso de Albuquerque idaresindeki istilâcılar Uman körfezindeki Arap limanlarını ve Hürmüz'ü yağmaladılar. 1514'te Alfonso'nun yeğeni Pedro Basra körfezine girdi. Ertesi yıl Alfonso Aden'i zaptederek Mekke'ye karşı bir sefer yapmak istediye de bu hirsını tatmin edemedi öldü. Arabistan sahillerindeki Portekiz yayılmasını Osmanlılar durdurmuşlardır.

1600 yılında East India Company'nin kurulması, İngiliz tüccarlarının Kızıldeniz ve Basra körfezindeki faaliyetlerinin başlangıcı olmuştur. İranlılar İngilizler'le iş birliği yaparak Portekizliler'i Hürmüz'den çıkardılar. Böylece bölgedeki portekiz üstünlüğü kırıldı. Bu defa İngilizler karşılarında Hollandalı tüccarları buldular.

Yavuz Sultan Selim Memlûkler Devleti'ne son verince (1517), bu devletin siyasî nüfuzu altında bulunan Hicaz bölgesi de Osmanlı hâkimiyetini tanımış ve Şerif II. Berekât b. Muhammed oğlunu "hâdimü'l-Haremeyn" unvanını alan Osmanlı hükümdarına gönderip Mekke'nin anahtarlarını takdim ederek itaat arzemiştir. Osmanlılar da Mekke, Medine ve Cidde'nin yönetimini onlara bırakmıştır. Portekizliler'in 1521'de Bahreyn'e saldırımları üzerine Osmanlılar Basra ve Kızıldeniz'de harekete geçtiler. 1534'te Katîf ve Bahreyn'deki Arap şeyhleri itaat arzetti. Osmanlı hâkimiyeti altında Hicaz bölgesi idarî bakımdan Mısır valiliğine bağlandı. Diğer taraftan Hadım Süleyman Paşa'nın Diu seferi sırasında (1538) Aden aldığı gibi daha sonraki yıllarda Yemen'in iç kısımları da ele geçirilerek bu-

rası bir eyalet haline getirildi. Osmanlılar bu tarihten itibaren Kızıldeniz ve Hint Okyanusu'nda Portekizliler'le mücadeleye girdiler. Aden'i ele geçirip itaat etmemekte direnen Yemenliler'i dağlara sürdüler. Fakat daha sonra geri çekilmek zorunda kaldılar ve Güney Yemen'deki Muhâ'yı üs olarak kullandılar. 1546'da Basra'nın Ayas Paşa tarafından zaptını müteakip Arabistan'ın doğu kısımları da Osmanlı hâkimiyetine girmiş ve 1555'te Lahsâ (Ahsâ, Hasâ) eyaleti kurulmuştur. Kanûnî devrinde Arabistan'daki Osmanlı hâkimiyeti zirveye ulaştı. 1563'te Irak'ın fethi üzerine Osmanlılar Basra körfezinde de Portekizliler'le mücadeleye girdiler. Fakat Portekizliler 1521'den 1602'ye kadar Bahreyn'i, 1507'den 1649'a kadar da Maskat'ı ellerinde tutmaya devam ettiler. Portekizliler'den sonra Hollandalılar, Fransızlar ve İngilizler de Arabistan'la yakından ilgilenmeye başladılar. Bütün Arabistan Osmanlı hâkimiyetine girmekle beraber bazı mahallî hânedanlar varlıklarını koruyarak zaman zaman tehlikeli isyanlar çıkarmışlardır. Nitekim Yemen'de Zeydiler ve 1624-1741 tarihleri arasında Uman'da hüküm süren Ya'rubîler, Maskat'ta İbâzîler ve Ahsâ civarında Humeydîler'in isyanları Osmanlılar'ı epeyce uğraştırmıştır. Yemen'deki Zeydiler Osmanlılar'a karşı ciddi bir mukavemet gösterdiler ve 1635'te onları geri çekilmek zorunda bıraktılar.

Osmanlılar'ın en tehlikeli rakiplerinden olan Safevîler fırsat buldukça Arabistan'ın Basra körfezi sahillerine hücumdan geri kalmamışlardır. Bu arada Şah I. Abbas 1602'de Bahreyn'i zaptettiye de uzun müddet elinde tutamadı. İranlılar ikinci defa Uman'ı zaptederek (1743) Ya'rubî hânedanının bu bölgedeki hâkimiyetine son vermişlerse de çok geçmeden Bû Saîd ailesinden Ahmed b. Saîd Uman'ı İranlılar'dan geri aldı ve 1749'da Âl-i Bû Saîd hânedanını kurarak Uman imamı oldu. Ahmed'in halefleri I. Dünya Savaşı'na kadar hâkimiyetlerini sürdürdüler.

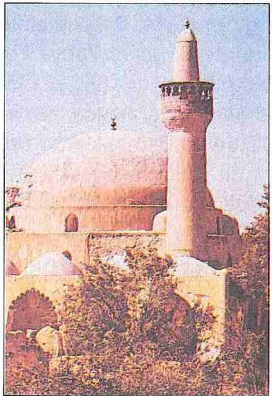
XVIII. yüzyılın ilk yarısında Necidli Muhammed b. Abdülvehhâb'ın ortaya attığı dinî fikirler Arabistan'ın geleceği bakımından önemli sonuçlar doğurmuştur. Osmanlılar'a karşı bir Arap hareketi olan Vehhâbîlik XIX ve XX. yüzyılda Araplar arasında gelişen milliyetçilik hareketlerini etkiledi. İbn Abdülvehhâb'ın ortaya çıkmasından hemen sonra 1741 yılında Der'iyye bölgesinin idarecisi Muhammed b. Suûd ile akrabalık kurdu ve bir ant-

laşma yaptı. Muhammed b. Suûd'un ölümünden (1765) sonra yerine oğlu Abdülaziz geçti ve 1788 yılında bütün Necid bölgesini hâkimiyeti altına aldı. Bundan sonra Mekke şerifi Gâlib ile on beş yıl (1791-1806) süren mücadeleye başlayan Vehhâbîler 1803 yılında ilk defa Mekke'yi zaptettiler. Mekke şerifi Gâlib yirmi beş günlük bir muhasaradan sonra Mekke'yi geri aldı. Vehhâbîler 1804'te Medine'yi ele geçirdiler. Diğer taraftan Basra körfezine, Yemen ve Hadramut'a kadar geniş bir sahaya yayılarak Irak ve Suriye'yi tehdiye başladılar. Osmanlı Devleti süratle gelişmekte olan Vehhâbî tehlikesini bertaraf etmek için Mısır Valisi Mehmed Ali Paşa'yı görevlendirdi. Mehmed Ali Paşa 1818 yılında Der'iyye'yi zaptederek Suûdî Emirliği'ne ağır bir darbe indirdi. İstanbul'a gönderilen Abdullah b. Suûd ile dört oğlu, Şeyhülislâm Mekkezâde Mustafa Efendi'nin verdiği fetva üzerine idam edildiler (17 Aralık 1819).

Mısır ordusunun ilerleyişine pek önem vermeyen İngiltere, Der'iyye'nin zaptından sonra endişeye kapılarak Basra körfezi sahillerinde Araplar'a karşı harekete geçti. 1839'da Aden'i işgal eden İngiltere yavaş yavaş sahillerden iç kısımlara doğru nüfuz etmeye başladı. Bazı emirlikler İngilizler'in ilerleyiş karşısında onların himayesini kabul ettiler. Âl-i Bû Saîdler'in en meşhuru Saîd b. Sultan Uman'da otoriteye sahip değildi ve Suûdîler'e vergi ödüyordu. Maskat sultanları da ülkede duruma hâkim olabilmek için İngilizler'e muhtaç ve bağlı kaldılar. Hadramut ise iç karışıklık içindeydi.

Mehmed Ali Paşa'nın kuvvetlerinin geri çekilmesinden sonra Riyad'ı karargâh edinen Türkî b. Abdullah 1830'da Ahsâ'yı, daha sonra da Bahreyn'i ele geçirdi. Suûdîler Türkî b. Abdullah ve özellikle oğlu I. Faysal idaresinde toparlandılar ve Riyad merkez olmak üzere Necid bölgesine hâkim oldular. Osmanlılar 1849'da Tihâme'yi aldılar, fakat 1872'ye kadar San'a'ya giremediler. Osmanlılar'ın çekilmesi üzerine Zeydî imam Yahyâ Yemen'e hâkim oldu. Faysal'ın 1865'te ölümünden sonra oğulları arasında başlayan iktidar mücadelesi Osmanlılar'ın Doğu Arabistan'ın bir bölümünde, Âl-i Reşîd'in de Necid'de üstünlüğü ele geçirmesine sebep oldu. Bu durum karşısında Suûdîler Küveyt'e sığınmak zorunda kaldılar. İbn Reşîd 1897'de ölümüne kadar Kuzey Arabistan'a hâkim oldu. Bu arada Süveyş Kanalı'nın açılması (1869), Osmanlı Devleti'ne Hicaz ve Yemen'e da-

ha rahat müdahale imkânını verdi. Osmanlılar San'a'yı karargâh yaparak Yemen'in dağlık kesimlerine sahip oldukları da Zeydiler karşısında tutunamadılar. Suûdîler'in yeniden kuvvetlenmeleri II. Abdülazîz b. Suûd'un 1902 yılında başa geçmesiyle başlamıştır. II. Abdülazîz uzun mücadelelerden sonra Osmanlı Devleti'yle iş birliği yapan Âl-i Reşîd'i ortadan kaldırdı ve Riyad'ı geri alarak Necid'e hâkim oldu. Hicaz'da Mekke şerifleri ile diğer sultan, emir ve imamlar genellikle İngilizler'in desteğiyle Osmanlılar'ın karşısında yer almışlardı. Osmanlı Devleti, gerek Arabistan'ı kaybetmemek gerekse İslâm âleminde hilâfet nüfuzunu kuvvetlendirmek için Hicaz demiryolunun inşasına girişmiş ise de (1900-1908) bu teşebbüsten umduğu sonucu elde edememiş ve Hüseyin b. Ali şerif tayin edilmiştir (1908). I. Dünya Savaşı'ndan önce Hicaz vilâyeti, Asîr müstakil mutasarrıflığı ve Yemen vilâyeti ile Lahsâ sancağı Osmanlı hâkimiyeti altında bulunuyordu. Ancak bu sonuncu bölge 1913'te Vehhâbîler tarafından istilâ edilmiş, 1914 ilkbaharında İngiltere ile yapılan anlaşmaya göre burası üzerindeki Osmanlı hakları İngilizler'ce tanınmıştı. Şerif Hüseyin İngilizler'in tahrikiyle 1916'da Arap isyanını başlatınca Osmanlılar Mekke'yi terketmek zorunda kaldılar. Yemen'de ise Zeydî imam Yahyâ ile uzun süren çekişmelerden sonra bir anlaşmaya varılabiliyordu. Şerif Hüseyin 1916'da İngilizler'in desteğiyle Mekke'yi ele geçirdi, fakat Medine'ye giremedi. İki oğlu Abdullah ile Faysal Arap kabilelerini kışkırtarak İngilizler'in himayesinde Şam'a girdiler (1918). Yemen 1918'de bağımsızlığına kavuşurken Arabistan'ın geri kalan bütün kıyı boyu İngiliz idare, himaye ve nüfuzu altında bulunuyor, iç kısımlarında ise, Necid'deki Suûdîler bir tarafa bırakılacak olursa, siyasî bir teşkilatlanma henüz görülüyordu.

Hüfûf vadisinde Osmanlı dönemine ait 974 (1566) tarihli Kasrû'l-İbrâhîm Mescidi - Suudi Arabistan

I. Dünya Savaşı başlayınca Küveyt Osmanlılar'la müttefik olduğunu ilân etti. Abdülazîz b. Suûd Türk taraftarı olan İbn Reşîd ile savaştıysa da bir sonuç elde edemedi. Mekke şerifi Hüseyin İngilizler'in kışkırtmaları sonucu Türkler'e karşı harekete geçtiği sırada Abdülazîz b. Suûd Necid, Ahsâ, Katif, Cübeyl ve civarının hükümdarı olarak tanındı (26 Aralık 1916). I. Dünya Savaşı'ndan sonra Arabistan'da Osmanlı hâkimiyeti bütünüyle sona erdi. Mondros Mütarekesi üzerine Osmanlılar Hicaz'dan çekilince (30 Ekim 1918) Vehhâbîler daha sonra Mekke ve Tâîf'i de aldılar; Abdülazîz 8 Ocak 1926'da kendisini Hicaz kralı ilân etti ve İngilizler'le yaptığı Cidde Antlaşması'yla tam bağımsız oldu (1927).

Halife olma ümidini kaybeden Şerif Hüseyin, bir süre Hicaz, Asîr, Necran ve Hasâ emirliklerini hâkimiyeti altına alarak Arabistan'ın en büyük devleti haline geldi. Ancak Abdülazîz daha sonra Şerif Hüseyin'i yendi (1930) ve Hicaz ile Necid'i birleştirerek 23 Eylül 1932'de bugünkü Suudi Arabistan Krallığı'nı kurdu, kendisi de Suudi Arabistan kralı unvanını aldı. 1934'te kısa bir savaştan sonra Yemen imamı Yahyâ'yı da mağlûp etti ve Necran da Suudi Arabistan topraklarına katıldı. II. Dünya Savaşı'ndan sonra ise Arap yarımadasının güney ve doğu kıyıları üzerinde kurulmuş olan İngiliz hâkimiyet ve nüfuzu da kısa sürede ortadan kalktı. 1951'de bağımsızlığını ilân eden Uman'dan sonra Aden sömürgesiyle Güney Arabistan himaye idaresi de bağımsızlık kazanarak 1967'de Güney Yemen Cumhuriyeti haline geldi. 1961'de Küveyt, 1971'de Bahreyn adaları da İngiliz himayesinden kurtularak istiklâl kazandılar. Aynı yıl Basra körfezinin "Korsanlar kıyısı" üzerindeki yedi emirlik bir federasyon halinde birleştiği gibi (Birleşik Arap Emirlikleri), Katar Şeyhliği de istiklâlini elde edince İngiltere Basra körfezini tamamıyla boşaltmış oluyordu. Yemen Arap Cumhuriyeti ile Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti 22 Mayıs 1990 tarihinde birleşerek Yemen Cumhuriyeti adı altında yeni bir devlet meydana getirdiler.

III. KÜLTÜR VE MEDENİYET (bk. ARAP).

BİBLİYOGRAFYA :

İbnü'l-Kelbî, *Kitâbü'l-Esnâm: Putlar Kitabı* (trc. ve nşr. Beyza Düşüngen), Ankara 1969; Vâkidi, *el-Megâzi*, I-III; Ezrakî, *Ahbârü Mekke; Belâzürî, Fütûhu'l-büldân* (trc. Mustafa Fayda), Ankara 1987; Dineverî, *el-Ahbârü't-tvâl* (nşr. Abdülmün'im Âmir), Kahire 1960 → Bağdad, ts. (Mektebetü'l-Müsenna); Müberred, *el-Kâmil*

(nşr. M. Ahmed ed-Dâli), Beyrut 1406/1986, I-III; Ya'kübî, *Târîh*, I-II; Taberî, *Târîh* (Ebü'l-Fazl), I-X; İbn Abdürabbih, *el-İkdû'l-ferid*, I-VI; Mes'ûdî, *Mürücü'z-zeheb* (Abdülhamîd), I-IV; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil*, I-XII; İbn Kesir, *el-Bidâye*, I-VII; İbn Haldûn, *el-İber*, Bulak 1284 — Beyrut 1399/1979, I-VII; R. Brünnow — A. V. Domszewski, *Die Provincia Arabia*, Strassburg 1904-1905; Atif Paşa, *Yemen Tarihi*, İstanbul 1326, I-II; D. Hogarth, *Arabia*, Oxford 1922; İbn Kayyim el-Cevziyye, *Zâdû'l-me'âd* (nşr. Şuayb el-Arnaût — Abdülkâdir el-Arnaût), Kahire 1950, I-IV; T. W. Arnold, *İntişâr-ı İslâm Târîhi* (trc. M. Halil Hâlid), İstanbul 1343; A. S. Tritton, *The Rise of the Imams of Sanaa*, London 1925; Abdülazîz er-Reşîd, *Târîhu'l-Küveyt*, Bağdad 1344; Emin er-Rehânî, *Târîhu Necdî'l-hadîs ve mülhâkâtihi*, Beyrut 1928; Zambaur, *Manuel; Mahmûd Şükri el-Âlûsî, Târîhu Necd*, Kahire 1347; Mevlânâ Şiblî — Süleyman Nedvî, *Asr-ı Saâdet İslâm Tarihi* (trc. Ömer Rıza), I-X, İstanbul 1346-53/1928-35; L. Caetani, *İslâm Tarihi* (trc. Hüseyin Câhid), İstanbul 1924-27, I-X; H. Philby, *Arabia*, New York 1930; Ahmed Fazl b. Ali Muhsin el-Abdelî, *Hediyetü'z-zemen fî ahbârî mülküli Lehic ve 'Aden*, Kahire 1351; Salâh el-Bekrî, *Târîhu Haçramevî's-siyâsî*, Kahire 1354-55; Ahmed Emîn, *Duha'l-İslâm*, Kahire 1938; a.mlf., *Fecrû'l-İslâm*, Kahire 1945; G. Antonius, *The Arab Awakening*, Philadelphia 1939; S. Huzayyin, *Arabia and the Far East*, Kahire 1942; C. Rabin, *Ancient West Arabian*, London 1951; Saïd İvâd Bâ Vezir, *Me'âlimü târîhi'l-Cezîre*, Kahire 1373; a.mlf., *Arap Devleti ve Sukutu* (trc. Fikret İşıltan), İstanbul 1980; J. Wellhausen, *İslamın En Eski Tarihine Giriş* (trc. Fikret İşıltan), İstanbul 1960; Brockelmann, *İslâm Milletleri ve Devletleri Tarihi* (trc. Neşet Çağatay), Ankara 1964; Hamîdullah, *İslâm Peygamberi*, I-II; B. Lewis, *The Middle East and the West*, Indiana 1964; a.mlf., *Tarihte Araplar* (trc. H. Dursun Yıldız), İstanbul 1979; J. J. Saunders, *A History of Medieval Islam*, New York 1965; D. D. Luckenbil, *Ancient Records of Assyria and Babylonia*, New York 1968, I, 611; Hasan Süleyman Mahmûd, *Târîhu'l-Yemeni's-siyâsî*, Bağdad 1969; R. Landen, *The Emergence of the Modern Middle East*, New York 1970; Neşet Çağatay, *İslâm Öncesi Arap Tarihi ve Cahiliye Çağı*, Ankara 1971; a.mlf., "Vehhâbîlik", *İA*, XIII, 262-269; A. A. al-Marayati, *The Middle East: Its Governments and Politics*, California 1972; Cevad Ali, *el-Mufaşşal*, I-IX; Meşâdirü târîhi'l-Cezîretî'l-'Arabiyye (nşr. Abdülkâdir Mahmûd Abdullah v.dğr.), Riyad 1399/1979, I-II; Hitti, *İslâm Tarihi*, I-IV; Mustafa Fayda, *İslâmiyetin Güney Arabistan'a Yayılışı*, Ankara 1982; H. İbrâhîm Hasan, *İslâm Tarihi* (trc. İsmâil Yiğit v.dğr.), İstanbul 1985-86, I-VI; N. C. Chatterji, *A History of Modern Middle East*, New Delhi 1987; M. Adams, *The Middle East*, New York 1988; İrfan Shahid, "İslâm Öncesi Arabistan" (trc. İlhan Kutluer), *İslâm Tarihi Kültür ve Medeniyeti*, İstanbul 1988, I, 19-43; W. Montgomery Watt, "Hz. Muhammed" (trc. İlhan Kutluer), a.e., I, 45-70; L. V. Vagleri, "Raşîd Halifeler ve Emevî Halifeleri" (trc. İlhan Kutluer), a.e., I, 71-114; a.mlf., "Abbasi Hilâfeti" (trc. Hamdi Aktaş), a.e., I, 115-148; G. Rentz, "al-'Arab", *EJ*² (İng.), I, 533-556. HAKKI DURSUN YILDIZ